

Articolul definit în limba română și în limba arabă modernă standard – o abordare contrastivă

Irina DINCĂ

Universitatea de Vest din Timișoara, Facultatea de Litere
West University of Timișoara, Faculty of Letters
Personal e-mail: iryroose@yahoo.com

The Definite Article in Romanian and Modern Standard Arabic – A Contrastive Approach

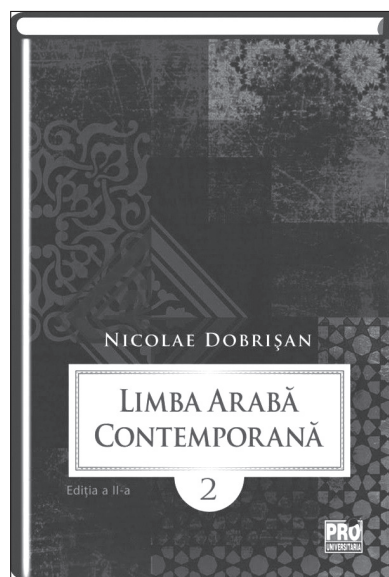
This paper aims to present contrastively a set of functional aspects of some common structures that imply the presence or absence of the definite article in Romanian in comparison with their corresponding structures in Modern Standard Arabic. After some general considerations about the functions of the definite article inside the category of definiteness in Romanian and Modern Standard Arabic, we will present the major similarities regarding the occurrence and the absence of the definite article in both languages. Some of these similarities are partial and many times misleading, as the presence of the definite article in both languages doesn't imply a total equivalence of the corresponding patterns in the two languages. The second part of this approach will focus on these significant differences, analyzing some common cases in which the definite article is present in Romanian language and absent in Modern Standard Arabic and vice versa. In conclusion, this contrastive analysis of the use of the definite article in Romanian and in Modern Standard Arabic reveals some similarities and differences between the definiteness patterns in the two languages, which can be integrated in the teaching process, in order to enhance the metalinguistic awareness of Arab students in learning Romanian as a second language.

Keywords: definite article, contrastive analysis, error analysis, Romanian as second language, Modern Standard Arabic

În această lucrare vom urmări câteva aspecte funcționale ale unor structuri uzuale din limba română, care implică prezența, respectiv absența articolului definit (hotărât), în comparație cu structurile corespondente din limba arabă modernă standard. După o succintă prezentare a câtorva considerații generale despre rolul articolului definit în interiorul categoriei gramaticale a determinării în limba română și în limba arabă modernă standard, vom semnala cele mai semnificative similitudini în ceea ce privește ocurența, respectiv absența articolului definit în cele două limbi abordate contrastiv. Însă unele dintre aceste

asemănări sunt parțiale și înșelătoare, întrucât faptul că ambele sisteme lingvistice includ sau exclud în structura lor gramaticală articolul definit nu implică o echivalență totală a construcțiilor morfologice și sintactice corespondente în cele două limbi, care atrag sau exclud această clasă de determinanți. De multe ori, tocmai asemănările superficiale dintre două sisteme lingvistice generează cele mai derutante confuzii, întrucât există tendința de a asimila *grosso modo* structuri aparent similare din limba țintă cu tiparele familiare din limba nativă. În consecință, a doua parte a acestui demers urmărește tocmai detectarea diferențelor

semnificative, prin analizarea unor contexte în care prezența articolului definit în limba română poate fi pusă în contrast cu absența articolului definit în limba arabă modernă standard și viceversa.

O astfel de abordare se dovedește utilă prin integrarea sa în procesul de predare a limbii române pentru studenții arabi, pentru a le facilita înțelegerea structurilor lingvistice care pot fi puse în corespondență în cele două limbi, fără a face apel la o limbă intermediară ca limba engleză sau limba franceză. De multe ori, aceste limbi intermediare, nefiind limbi materne, nu sunt îndeajuns de temeinic asimilate în structurile lor de profunzime, iar comparația cu acestea ar crea și mai mari confuzii. În plus, de multe ori limbile intermediare presupun alte mecanisme lingvistice, care pot deruta și brua procesul de asimilare a structurilor specifice limbii române. Dar în același timp, studenții străini simt nevoia de a căuta echivalențe sintactice, semantice și pragmatice în limba lor nativă pentru structurile cu care se confruntă în procesul de achiziție a limbii țintă. O imagine contrastivă a celor două seturi de structuri lingvistice corespondente, din L1 și L2, cu similitudinile și diferențierile implicate, poate să faciliteze comprehensiunea, dezvoltând totodată conștiința metalingvistică a studenților.

Categoria determinării în limba română și în limba arabă – considerații generale

Atât în limba română, cât și în limba arabă modernă standard, articolul definit (sau hotărât) este unul dintre *morfemele determinării* (GALR 1, 2008: 55), fiind un indiciu pentru delimitarea domeniului de referință al cuvântului pe care îl însoțește. Cu toate acestea, articolul definit în cele două limbi vizate este integrat în raporturi de opoziție diferite prin însăși natura paradigmelor gramaticale în care se situează. Astfel, în limba română, scala determinării prin

categoria gramaticală a articolului presupune trei trepte diferite, pe schema ternară *nedeterminat – determinat nedefinit – determinat definit*. În interiorul acestei scheme, se organizează un „*sistem închis de opoziții* (*determinat definit* (articol enclitic)/ *nedeterminat* (articol Ø), *determinat definit/ determinat nedefinit* (articol proclitic), *determinat nedefinit/ nedeterminat*), ceea ce situează articolul ca *morfem gramatical*, expresie a *categoriei determinării*” (*Ibidem*: 53). Astfel, în limba română, absența articolului definit nu presupune automat nedeterminarea, întrucât ocurența unui articol nedefinit implică, la rândul ei, un anumit grad de determinare. Astfel, prezența articolului definit nu este singura marcă gramaticală a determinării.

Nici în limba arabă articolul definit nu este singurul morfem gramatical al determinării, dar este singurul articol cu acest rol, celelalte mărci ale determinării aparținând altor clase gramaticale, precum substantivele proprii și cele în cazul vocativ sau pronumele personale, demonstrative, posesive și relative (Abdullah, 2014: 10). În ceea ce privește articolul, în contrast cu schema ternară a determinării prin categoria gramaticală a articolului din limba română, în limba arabă modernă standard funcționează un sistem binar, care marchează clar opoziția *determinat/ nedeterminat*, prin prezența, respectiv absența articolului definit ۞. În acest caz, determinarea nehotărâtă din limba română, exprimată prin articolul nedefinit (sau nehotărât) și-ar găsi un corespondent în limba arabă, de cele mai multe ori, în forma nearticulată cu articolul definit ۞, ceea ce face dificilă diferențierea de către studenții arabi care învață limba română între situațiile în care substantivul este nearticulat și cele în care substantivul este însoțit de un articol nedefinit.

În continuare, vom semnala câteva cazuri în care limba română și limba arabă modernă standard prezintă reguli similare de întrebuintare a articolului definit, urmând ca mai apoi să ne focalizăm pe principalele diferențe dintre cele două sisteme lingvistice în privința articulării definite. Astfel, vom lua în considerare contextele în care articolul definit este prezent în limba română și absent în limba arabă modernă standard, existând tendința de eliminare a lui după tiparul nearticulat din limba nativă. În cele din urmă, ne vom opri asupra situațiilor în care articolul definit este absent în limba română, dar prezent în limba arabă modernă standard, ceea ce justifică tendința studenților arabi de a adăuga articolul definit în astfel de contexte în care prezența lui nu este necesară sau este chiar incorectă gramatical în limba română.

Similitudini: prezența articolului definit în ambele limbi

În limba română, articolul definit este folosit ca *marcă anaforică* (GALR 1, 2008: 74), fie reluând

fiind întotdeauna în fața substantivului la forma de dual, cu articolul definit لا (بـيـبـطـنـيـوـخـالـالـك), care poate fi substituit printr-un sufix pronominal dual: (*Ei amândoi sunt medici* – بـيـبـطـاـمـهـالـك). O particularitate a structurii din limba română este faptul că ea poate fi înlocuită cu structura sinonimă *ambii/ ambele*, care implică alte constrângeri gramaticale, în opoziție cu cele impuse de structura echivalentă din limba arabă. Astfel, numeralul colectiv *ambii/ ambele* „este întotdeauna articulat enclitic” și „precedă substantivul determinat” (GALR 1, 2008: 310), obligatoriu nearticulat, ceea ce poate crea confuzii unui vorbitor de limba arabă care studiază limba română: (*Ambii frați sunt medici*).

Similitudini: absența articolului definit în ambele limbi

Absența articolului definit, atât în limba română, cât și în limba arabă modernă standard, poate să fie un indiciu pentru nedeterminarea semantică, însă există și cazuri în care nedeterminarea gramaticală nu implică neapărat nedeterminarea semantică. Astfel de situații sunt cele în care există în respectivele secvențe discursive alte mărci ale determinării ce exclud ocurența articolului definit, atât în limba română, cât și în limba arabă modernă standard. În aceste cazuri, absența articolului definit se justifică prin constrângeri gramaticale similare în cele două limbi analizate contrastiv. Am discutat deja despre absența articolului definit în cazul substantivelor precedate de adjectivul pronominal nehotărât *fiecare*, respectiv لك (*Am studiat în fiecare zi* – مـوـيـلـكـتـسـرـدـانـأ), iar în continuare vom aduce în discuție alte situații de acest tip.

Un caz aparte îl reprezintă numeralul cardinal cu valoare adjectivală, care în limba română exclude întotdeauna coocurența cu articolul definit (*Ibidem*: 100): *Trei copii intră în cameră*. Structura echivalentă din limba arabă este construită pe aceeași schemă, substantivul nedefinit fiind precedat de numeralul nearticulat: فـرـغـلـاـىـلـنـولـخـديـلـاـفـطـاـث. Este interesant de observat că similitudinea se oprește aici, în limba arabă modernă standard existând situația în care numeralul cu valoare adjectivală determină un substantiv cu articol definit (vezi Ryding, 2005: 338). În acest caz numeralul care îl însoțește primește întotdeauna și el articolul definit لا, iar topica se inversează, substantivul precedând numeralul: لـاـفـطـالـا. Structura corespunzătoare din limba română (*Cei trei copii intră în cameră*), care păstrează substantivul nearticulat, include în fața numeralului articolul demonstrativ (adjectival), considerat de GALR pronume semiindependent (GALR 1, 2008: 245-247). În acest caz *cel* „identifică anaforic referentul substantivului-centru” (*Ibidem*: 99), fiind o marcă a determinării, substituit al articolului definit a cărui ocurență gramaticală este exclusă de

prezența numeralului.

O altă situație în care articolul definit este absent atât în limba română, cât și în limba arabă modernă standard este cea în care substantivul nearticulat urmează unui adjectiv pronominal interogativ sau relativ. Astfel, în limba română, „adjectivele pronominale interogative apar întotdeauna antepuse nominalului pe care îl determină, nominalul fiind obligatoriu nearticulat” (*Ibidem*: 276). Unei interogații de tipul *Cel care culoare îți place?* îi corespunde în limba arabă modernă standard o structură similară, formată din particula interogativă أي, urmată de un substantiv nearticulat: بـحـتـنـولـيـأ. La rândul său, adjectivul pronominal relativ se comportă asemănător în ambele limbi: *Nu știi ce culoare îți place* – بـحـتـنـولـيـأـفـرـعـالـانـأ.

Un caz aparte îl constituie pronumele interogativ *cât*, care în limba română are „desinențe comune cu ale adjectivelor cu patru forme flexionare: -Ø/ -ăl -il -e”, iar „opoziția singular (*cât, câtă*)/ plural (*câți, câte*) are o semnificație particulară; corespunde opoziției semantice entități nondiscrete, nonnumărabile/ entități discrete, numărabile” (*Ibidem*: 275): *Cât zahăr dorești în cafea?*; *Câtă sare pui în mâncare?* *Câți frați și câte surori ai?* În schimb, în limba arabă modernă standard, particula interogativă كم, cumulând ambele sensuri ale opoziției semantice entități nondiscrete, nonnumărabile/ entități discrete, numărabile, este urmată de un substantiv nedefinit, ca în limba română, însă întotdeauna singular și la cazul acuzativ: *Câți frați ai?* – كمـيـدلـأخـمـك. O excepție de la această regulă o constituie situația în care verbul *a fi* este subînțeles în structura respectivă, iar substantivul ce îi urmează lui كم este la cazul nominativ și are obligatoriu atașat articolul definit لا: *Cât este ora?* – كمـعـاسـلـمـك (Ryding, 2005: 402-403).

Prezența articolului hotărât în limba română și absența lui în limba arabă modernă standard

Pe lângă atașarea articolului definit لا, în limba arabă există alte modalități de a marca determinarea. Cea mai răspândită este cea realizată prin intermediul „construcției de anexiune [...] فاضم و فاضم” (vezi Dobrișan, 2014: 71) sau فـاضـا، numită și „construcție genitivală” (vezi Ryding, 2005: 160). Această construcție presupune alăturarea a două substantive, dintre care cel de al doilea este întotdeauna în cazul genitiv (ج, iar substantivul aflat în acest caz este روجم). În astfel de structuri primul substantiv este obligatoriu fără articolul definit لا, dar are caracter definit prin prezența celui de-al doilea termen al construcției de anexiune (*Ibidem*). Întreaga structură poate avea fie un caracter indefinit, atunci când cel de-al doilea termen nu are articolul definit لا – *Tatăl meu lucrează ca director de spital*: رـيـدـمـكـلـمـعـيـيـبـأ.

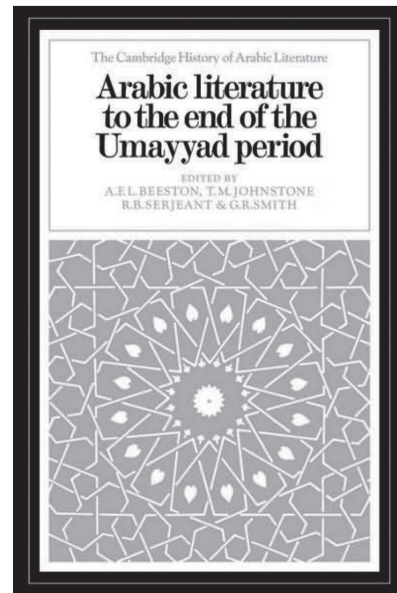
– يفتش تسم – , fie un caracter definit, atunci când substantivul anexat are atașat articolul definit ل – *Tatăl meu este directorul spitalului german.: يديم يبا* – *Tatăl meu este directorul spitalului german.: يديم يبا*.. După cum se poate observa, dacă în limba arabă modernă standard, primul substantiv din construcția de anexiune este întotdeauna fără articolul لا (ءارضخ ةرجشلا قاروا), în limba română articolul definit fie este obligatoriu prezent (*Frunzele copacului sunt verzi.*), fie este necesară introducerea unui articol posesiv-genitival (*al, a, ai, ale*): *Unele frunze ale copacului sunt verzi.* – ضعب ءارضخ ةرجشلا قاروا..

O altă situație în care articolul definit este absent în limba arabă modernă standard, dar este prezent în limba română o regăsim în structurile în care substantivul este însoțit de un adjectiv pronominal posesiv. Dacă în limba arabă modernă standard un substantiv nu poate avea în același timp și articolul definit ل, și sufixul posesiv, întrucât ele se exclud reciproc (*Ibidem*), în limba română articolul definit și adjectivul pronominal posesiv sunt „coocurenți” (GALR 1, 2008: 101): *Mașina mea este albă.* – ءاضيب يترايس.. Întrucât sufixul pronominal cu valoare posesivă din limba arabă modernă standard este o altă marcă a determinării care substituie și exclude articolul definit ل, întreaga construcție va avea întotdeauna un sens definit, iar adjectivul cu care se acordă va avea, la rândul său, articolul definit ل (Ryding, 2005: 160-161): *يترايس* – ءاضيب ةديجلا – *Mașina mea cea nouă este albă.*

Studentii vorbitori de arabă vor întâmpina probleme de asimilare a acestor structuri din limba română, ce presupun prezența obligatorie a articolului definit, dovadă și recurența unor construcții ce reflectă structurile echivalente din limba lor nativă, în care articolul ل este obligatoriu absent: **Merg cu mașină colegului.*; **Am vorbit cu prietenul meu.*; **Ei sunt frații mei.* Sunt necesare exerciții diverse pentru a obișnui studenții cu atașarea articolului definit la substantivul ce numește obiectul posedat în astfel de structuri, indiferent dacă acesta este urmat de un alt substantiv în cazul genitiv (echivalentul celui de-al doilea substantiv din construcțiile de anexiune din arabă) sau de un adjectiv pronominal posesiv (echivalentul sufixului pronominal posesiv din arabă).

Absența articolului definit în limba română și prezența lui în limba arabă

Probleme similare vor fi întâmpinate de studenții arabi și în asimilarea structurilor în care articolul definit este absent în limba română, în schimb este obligatoriu prezent în limba arabă modernă standard. Pentru această, atașarea articolului definit în astfel de structuri este frecventă și greu de înlăturat, revenind în contexte uzuale și în situații de comunicare mai relaxate, în care slăbește autocontrolul lingvistic.

Una dintre deosebirile structurale majore în ceea ce privește construcția grupului nominal în limba română și în limba arabă modernă standard este modul în care se realizează determinarea în interiorul perechii alcătuite dintr-un substantiv și un adjectiv. Dacă acordul în gen, număr și caz al adjectivului cu substantivul pe care îl însoțește este prezent în ambele limbi, cu totul altfel se reflectă categoria determinării în cele două sisteme lingvistice analizate. Astfel, în limba română, „spre deosebire de gen, număr și caz care, în asocierea [substantiv + adjectiv], sunt marcate dublu (*casă frumoasă, case frumoase*), determinarea este exprimată o singură dată, prin atașarea articolului definit la primul dintre componentii sintagmei nominale (comp. *frumoasa fată și fata frumoasă*)” (GALR 1, 2008: 141). Așadar, prezența articolului definit este condiționată de topică, iar asocierea [substantiv + adjectiv], în care primul termen al structurii, substantivul, primește articolul, este mult mai frecventă decât reversul, asocierea [adjectiv + substantiv], în care adjectivul este purtătorul mărcii determinării. De fapt, în acest caz, adjectivul poartă această marcă doar formal, întrucât articolul „aduce o informație semantico-gramaticală care privește substantivul-centru de grup, individualizând obiectul, și nu calitatea (*frumosul băiat = băiatul frumos*)” (*Ibidem*).

În schimb, în limba arabă modernă standard, asocierea [substantiv + adjectiv] implică întotdeauna nu doar acordul în gen, număr și caz, ci și, obligatoriu, în ceea ce privește categoria determinării (Ryding, 2005: 239). În plus, topică este mult mai restrictivă, adjectivul urmând obligatoriu substantivul, iar dacă acesta are atașat articolul definit ل, adjectivul care îl însoțește va purta, la rândul său, articolul definit: *Profesorul tânăr are studenți buni./ Tânărul profesor are studenți buni.* – نوديج بالط هي دل باشلا مل عمل – În cazul în care substantivul are alte mărci ale determinării decât

articolul definit ل، ca de pildă, un sufix pronominal posesiv (*Ibidem*), adjectivul care îl însoțește va avea un caracter determinat și va avea atașat articolul definit ل: **Tânărul meu profesor are studenți buni.** – باش ل ا ي مل عم. نوديج بال ط هيدل. Când adjectivul nu are funcția sintactică de atribut adjectival, ci de nume predicativ, acordul cu substantivul se va realiza doar în gen, număr și caz, excluzând, ca în limba română, determinarea: **Profesorul este tânăr.** – باش ل مل عم ل. În plus, când este nume predicativ, adjectivul urmează imediat după substantiv, întrucât în limba arabă modernă standard, verbul copulativ este subînțeles la modul indicativ, timpul prezent (*Ibidem*: 240).

O situație aparte apare în cazul substantivelor însoțite de adjectivul pronominal demonstrativ, care în limba arabă modernă standard sunt întotdeauna asociate cu articolul definit ل، pe când în limba română prezența sau absența articolului definit este condiționată de topică. Astfel, pe de o parte, atunci când adjunctul adjectival pronominal demonstrativ este plasat după substantiv, acesta poartă articolul definit. Pe de altă parte, dacă adjunctul adjectival pronominal demonstrativ precede substantivul, acesta este obligatoriu nearticulat, iar „nearticularea nu exprimă, în acest caz, nedeterminarea substantivului în sensul extensiunii referențiale, limitarea maximă a referinței fiind realizată” (GALR 1, 2008: 75) de adjectivul pronominal demonstrativ. De altfel, „forma nearticulată a substantivului precedat de un adjunct adjectival pronominal demonstrativ (*acest copil*) și forma sa articulată definit (*copilul*) realizează aproape același grad de individualizare a referentului (*Acest copil / Copilul plânge.*)” (*Ibidem*).

În schimb, în limba arabă modernă standard, demonstrativul precede întotdeauna substantivul, care este obligatoriu purtătorul articolului definit ل: **Acest student e inteligent.** – ي كذ بل اطل ا اذہ. De fapt, „prezența articolului la numele pe care îl însoțește determinantul demonstrativ denotă valoarea de atribut adjectival al demonstrativului” (Dobrișan, 2014: 219). Dacă substantivul care urmează unui pronume demonstrativ este nearticulat, înseamnă că el este implicat într-un alt tip de construcție sintactică, mai exact, el este un nume predicativ nearticulat, iar verbul copulativ este subînțeles, ca de obicei la modul indicativ, timpul prezent: **Acesta este un copil bolnav.** – ض ي رم ل ف ط ا اذہ. spre deosebire de **Acest copil este bolnav.** – ل ف ط ل ا اذہ. unde substantivul articulată cu articolul definit ل، ل ف ط ل ا، este subiectul propoziției, iar adjectivul ض ي رم are funcția sintactică de nume predicativ. Atunci când numele predicativ este un substantiv cu articol definit, pentru a evita ambiguitatea și pentru a marca faptul că există o „barieră sintactică” între pronumele demonstrativ cu funcția sintactică de subiect și numele predicativ articulată definit, este nevoie de interpunerea între ele a unui pronume de separare de

tipul ي ه / اوہ (Ryding, 2005: 239). Astfel, este foarte clar că demonstrativul și substantivul articulată definit nu alcătuiesc împreună un grup nominal: **Acesta este copilul bolnav.** – ض ي رم ل ف ط ل ا اذہ.

În limba română, toate cele patru tipuri de adjective pronominale demonstrative (de apropiere, de depărtare, de identitate și de diferențiere), atunci când se află în fața substantivului, exclud ocurența articolului definit, în vreme ce construcțiile echivalente din limba arabă implică prezența obligatorie a acestuia: **Acest student e inteligent.** – ي كذ بل اطل ا اذہ.; **Acel student e curios.** – كل ذ - س فن.; **Același student este prezent.** – س فن - ي ل و ض ف بل اطل ا اذہ.; **Celălalt student e absent.** – ر خ ا ل بل اطل ا اذہ. După cum se observă, adjectivele pronominale demonstrative de apropiere și de depărtare din limba română au un echivalent clar în limba arabă (اذہ / اذہ, respectiv كل ذ / كل ت). Pentru adjectivul pronominal demonstrativ de identitate, echivalentul în limba arabă este cuvântul س فن، ca prim termen al construcției de anexiune (Ryding, 2005: 236-237), fiind urmat de substantivul cu articol definit ل. Echivalentul din limba arabă modernă standard al adjectivului pronominal demonstrativ de diferențiere este adjectivul ر خ، care urmează întotdeauna substantivul și primește, la rândul său, articolul definit ل (*Ibidem*: 248). Așadar, în toate aceste cazuri, absența articolului definit din limba română va ridica mari probleme de asimilare vorbitorilor de limba arabă, care au tendința să insereze acest articol în structurile românești, după modelul construcțiilor echivalente din limba lor nativă, care presupun ocurența lui ل.

O situație similară se produce în cazul cuantificatorilor care „apar în distribuție complementară cu articolul” (GALR 1, 2008: 259), de tipul *mult, puțin, câțva, destul, suficient* etc. În limba română ei vor însoți întotdeauna un substantiv nearticulat, pe când în limba arabă modernă standard construcțiile echivalente presupun prezența articolului definit ل: **El pune mult zahăr în ceai.** – ر ك س ل ا م ا ر ي ث ك ع ض ي و ه. – ي ا ش ل ا ي ف ع ض ا.; **Eu pun puțină sare în mâncare.** – م ا ع ط ل ا ي ف ح ل م ل ا م ا ل ي ل ق.; **Am citit câteva pagini.** – ت ا ح ف ص ل ا ض ع ب ت ا ر ق.; **Am destulă suficientă apă în pahar.** – س ا ك ل ا ي ف ا م ل ا م ا ل ا م ي ف ك ي ا م ي د ل.

Poate cea mai frecventă utilizare inadecvată a articolului definit de către studenții arabi care învață limba română este cea din asocierile [prepoziție + substantiv în cazul acuzativ], fără determinanți. Dacă în limba română astfel de construcții, cu unele excepții (de pildă, prepozițiile *de-a, cât, decât, ca* și *cu*, în unele situații), exclud articularea cu articol definit a substantivelor din grupul prepozițional, „indiferent de gradul lor de extensiune” (GALR 1, 2008: 615), în limba arabă modernă standard articolul ل este atașat substantivului: **Caietul este în geantă.** – ر ت ف د ل ا - ب ل اطل ا ي ف.; **Studentul e la universitate.** – ع م ا ج ل ا د ن ع.; **Autobuzul merge de la hotel până la**

جامعة **ال** **إلى** **ق** **د** **ن** **ف** **ال** **ن** **م** **ق** **ل** **ف** **ا** **ح** **ل** **ب** **ذ** **ت**;
Am cumpărat merele din piață. – **ح** **ا** **ف** **ت** **ل** **ا** **ت** **ي** **ر** **ت** **ش** **ا**;
ق **ل** **و** **ا** **ط** **ل** **ا** **ى** **ع** **ر** **ت** **ف** **د** **ل** **ا**;
ق **ا** **ي** **ع** **ل** **ا** **ى** **ع** **ر** **ت** **ف** **د** **ل** **ا**;
ق **ل** **و** **ا** **ط** **ل** **ا** **ت** **ح** **ت** **ي** **س** **ر** **ك** **ل** **ا**;
ن **ي** **ب** **ق** **د** **ن** **ف** **ل** **ا**;
Hotelul este între teatru și restaurant. – **ن** **ي** **ب** **ق** **د** **ن** **ف** **ل** **ا**;
م **ع** **ط** **م** **ل** **ا** **و** **ح** **ر** **س** **م** **ل** **ا**;
Lección de azi este despre oase. – **س** **ر** **د**;
م **ا** **ظ** **ع** **ل** **ا** **ل** **و** **ح** **م** **و** **ي** **ل** **ا**.
 În momentul în care substantivul precedat de o prepoziție care cere cazul acuzativ „este însoțit de adjuncti, atât antepuși, cât și postpuși, forma de determinare a substantivului este impusă de vecinătățile substantivului în cadrul grupului” (*Ibidem*: 77), iar în unele situații substantivul primește articolul definit, ca în limba arabă modernă standard: *Caietul este în geanta albastră.* – **ع** **ا** **ق** **ا** **ي** **ق** **ح** **ل** **ا** **ي** **ف** **ر** **ت** **ف** **د** **ل** **ا**;
Studentul e la Universitatea de Vest. – **د** **ن** **ع** **ب** **ل** **ا** **ط** **ل** **ا**;
ع **ا** **ي** **ب** **ر** **ع** **ل** **ا** **ع** **م** **ا** **ج** **ل** **ا**.
 Un caz aparte îl constituie prepoziția *cu*, care „din punctul de vedere al formei de articulare impuse substantivului, [...] este atipică, acceptând atât forma nearticulată, cât și forma cu articol definit, în funcție de semantica substantivului și de funcția sa sintactică” (*Ibidem*). Astfel, *cu* poate să însoțească în anumite situații substantive nearticulate, ca în cazul celorlalte prepoziții care cer cazul acuzativ – *Beau cafea cu lapte.* – **ب** **ي** **ل** **ح** **ل** **ا** **ع** **م** **ق** **و** **ه** **ق** **ل** **ا** **ب** **ر** **ش** **ا** **ن** **ا**;
 , iar alteori, când are valoare instrumentală, aceeași prepoziție precede substantive articulate cu articol definit – *Mănânc orezul cu furculița.* – **ع** **ك** **و** **ش** **ل** **ا** **ب** **ز** **ر** **أ** **ل** **ك** **أ** **ن** **ا**;
Merg cu trenul. – **م** **ر** **ا** **ط** **ق** **ل** **ا** **ب** **ه** **د** **ا** .

Concluzii

În concluzie, acest demers a urmărit câteva aspecte funcționale ale utilizării articolului definit în limba română, în oglindă cu corespondentul din limba arabă, ل. Dacă unele similitudini în ceea ce privește ocurența, respectiv absența articolului definit în cele două limbi abordate contrastiv facilitează asimilarea structurilor din limba română de către studenții arabi, alte asemănări sunt parțiale și înșelătoare. Astfel, chiar dacă în unele cazuri structurile similare din cele două limbi includ (sau exclud) articolul definit, această asemănare nu implică neapărat o echivalență totală a construcțiilor morfologice și sintactice corespondente din cele două limbi, iar tendința de a le suprapune total generează cele mai derutante confuzii. Însă cele mai frecvente utilizări inadecvate ale articolului definit apar în cazul diferențelor semnificative dintre cele două sisteme lingvistice, fie când prezența articolului definit în limba română coincide cu absența articolului definit în limba arabă modernă standard, fie invers, când articolul definit este absent în limba română, dar este obligatoriu prezent în structurile din limba arabă. Așadar, prezentarea în oglindă a acestor structuri lingvistice corespondente din limba română și din limba arabă modernă standard, cu asemănările și deosebirile inerente, poate să fie integrată în demersul didactic pentru a facilita comprehensiunea

și asimilarea lor corectă, dezvoltând totodată conștiința metalingvistică a studenților arabi care învață româna ca limbă secundă.

Note:

1. De altfel, această asimetrie generează una dintre cele mai frecvente greșeli în utilizarea articolului definit în limba engleză de către nativii arabi, și anume utilizarea articolului definit în cazul substantivelor generice, în special la forma de plural a acestora, caz în care absența lui este obligatorie (vezi Crompton, 2011: 20).

Bibliography:

- Galr1: *Gramatica limbii române / Romanian Grammar*, Vol. I. *Cuvântul*, Coordonator Valeria Guțu-Romalo, Tiraj nou, revizuit, București, Editura Academiei Române, 2008.
- Abdullah, Gamal M. A., THABET, Abeed M. T., *Using and Translating the Definite Article ,The' ,Al' by Arabic Learners of English as a Foreign Language*, în „International Journal for English and Education”, Vol. III, Nr. 4, octombrie 2014.
- Crompton, Peter, *Article Errors in the English Writing of Advanced L1 Arabic Learners: The Role of Transfer*, în „The Asian EFL Journal. Professional Teaching Articles”, Vol. 50, februarie 2011.
- Dobrișan, Nicolae, *Limba arabă contemporană 2 / Contemporary Arabic Language 2*, Ediția a II-a, București, Editura Pro Universitaria, 2014.
- Nacereddine, Abdallah, *A New Approach to Teaching Arabic Grammar*, Bloomington, AuthorHouse, 2009.
- Ryding, Karin C., *A Reference Grammar of Modern Standard Arabic*, Cambridge, Cambridge University Press, 2005.